

Helena Voctářová

DOPIS VNOUČETI 1.

Milý Pét'o, dnes už Petře,

Jsi už dospělý muž, ale pro mne jsi a navždycky budeš můj milovaný vnouček Pét'a. Víš to dobře a myslím, že jsi se s tím smířil. Tak jako Tvůj táta s prošedivělými vousy navždy a do konce života bude moje milované jediné dítě. (nevím, jestli to tak bere, někdy se dost cuká) .Ráda bych se s Tebou podělila o některé příběhy a vzpomínky z časů mého dětství a mládí. Pár perliček náhodných návratů do dětství. Možná i několik slov, která umožní sdělit Ti můj životní poznatek.

Narodila jsem se v Teplicích a se dvěma přestávkami zde žiju celý svůj život. Jsem součástí toho města, jsem tepličanda. Mám to město ráda především proto, že jsou tu moje kořeny a vážou mě sem osobní vzpomínky.

Můj dědeček František z otcovy strany byl švec a když se vyučil, šel do světa na zkušenou, šel do Vídně. Tam se poznal s Miladou, která byla kuchařkou v hraběcí rodině a zamilovali se. Po několika letech se zasnoubili, babička dostala výslužné za odpracované roky, dědeček měl něco naspořeno za ševcování. František s Miladou šli do Čech, do Teplic, kde si za své společné peníze koupili jednopatrový dům se zahrádkou a několika menšími hospodářskými stavbami. Tam měl děda ševcovskou dílničku, bylo tam uložené uhlí a dřevo a nářadí v kůlnách, v malém chlívku prasátko, kurník se slepičkami. Také chlév, kde byly tři kravičky, koník Fuksa a koza. Jeden čas tam také byl kozel. Denně jsem musela jíst tvaroh, máslo, pít smetanu a mléko. Nenáviděla jsem škraloup na teplém mléku, brrr. Milovala jsem suché placky, co babička pekla na kamnech a k tomu mi dala kafičko z cikorky. Kousíček za městem měl dědeček louku. Tam kosil trávu a já chodila obracet a sušit seno pro kravičky a koníka a kozu Rozinu. Můj rodný dům, tam se také narodil Tvůj táta. Pomocné stavby jsem jako dospělá nechala odstranit, už nebyly třeba. Ty jsi je už neviděl. Dům doznal změny stavební i technické. Rodina zde žije dodnes.

Můj tatínek byl jediný syn a když absolvoval obecnou školu se skvělým prospěchem, byl přijat a vystudoval prestižní teplickou Obchodní akademii – Metelkovu. Po studiích poznal v Libochovicích krásnou ženu Věru, oženil se a do domu v Teplicích ji přivedl. Měli spolu tři děti – mně a bráchy Milu a Petra.

Do moderní a krásné školy jsem potom, kdy se stala základní školou, žáky zvanou Metelkárna, chodila devět let také já, stejně tak, jako mí dva mladší bratři Míla a Petr. Mám na školu pěkné vzpomínky, byla jsem dobrá žačka, vzorňačka a šprt. Do školy mi cesta z domova trvala 7 minut, bylo to blízko. Ze školy jsme mohli po vyučování vyběhnout do malého parčíku ve svahu, říkali jsme mu Skalky. Tam jsme si my, holčičky štěbetaly velká tajemství. Tam jsem také za jednou maličkou skálou dostala svou první pusu. To mě tenkrát opravdu hodně vyděsilo, fakt. Pusa byla ukradená a rozhodně se nejednalo o rande, bylo nám 7 let, bylo to před prázdninami na konci první třídy. To si ten kluk Rožeň docela dost dovolil. Měla jsem děsný strach, že se budu muset vdávat, když to zašlo takhle daleko.

Občas si ráda vzpomínám na naše dovolené, které tatínek organizoval pro rodinu. Vždycky to bylo nedaleko, kam jsme snadno dojeli vlakem nebo autobusem. Jedno z míst byly Zálezly u Labe. Tam nás nechali manželé Egrovi postavit si dva stany na břehu řeky a používat jejich pramičku. Pitnou vodu, mléko, vejce jsme měli od nich. Pro ostatní jsme jezdili pramicí do vsi na druhý břeh Labe.

Když v Úštěku bylo vybudováno jezero Chmelař, jeli jsme tam také na dovolenou se svými dvěma stany co se jim říkalo Áčko. Bylo tam krásné plavání v průzračné vodě a mnoho slunce. Žádný luxus, pro nákup potravin se muselo do městečka pěšky 2 km. Vaření v kotlíku na ohýnku pro pět osob denně rozhodně nebyla pro maminku pohodová rekreace.

Přátelství s dětmi v naší ulici bylo dobré. Lítání venku s klíčem na krku, hra na schovku, nebo oblíbená pykaná „Káva, čaj rum, bum“. Jezdila jsem na kole po dědečkovi s nohou pod tyčí ve stoje, na sedlo jsem nedosáhla. Prozkoumávali jsme tajemné místo staré opuštěné cihelny, což jsme měli od rodičů přísně zakázané. Občas jsme nebyli poslušní. Ale byli jsme veselí a spokojení.

Vzpomínala bych dál. Uvědomuji si však to nejdůležitější. Lidé i děti se setkávaly denně osobně, měli jsme k sobě blízko, znali jsme se dobře. Dnešní virtuální kontakty jsou pro mne podivné, neosobní. Člověk se člověku vzdaluje. Je mi to hodně líto.

Petře, Péťo jsem hodně ráda, když vím, že Ty máš své přátele, se kterými si chodíš zasportovat, zahrát hokej nebo tenis, jste spolu. Udržuješ přátelství s lidmi ze školy a ze studií. To je moc dobře. Krásné rodinné vztahy a Tvoje krásná láska s Rádou již od střední školy mne těší.

Měj se hezky, měj hodně štěstí. Objímám Tě.

Tvoje babča Helča

V Teplicích 20.1.2020